

čestitanja. Dvorana v «Kroni» je bila polna in to brez običajne bučne rektame. Agitacija je šla od osebe do osebe in to jim je izvrstno uspelo. Ilyaležni smo Bistričanom, da so nam nudili tako lep večer. Sami so pa lahko prav ponosni, da so dosegli tako velik uspeh. Vodil jih je gospod Križman, šolski upravitelj na Dolnji Bistrici. Vsem častitamo!

Turnišče. Zadnje čase imajo naši mlinci obilo dela. Meljejo namreč bučno seme in delajo iz njega dobro in tečno olje. Bučno olje igra pri mnogih družinah zelo važno vlogo, zlasti še v postu, ko belijo z njim večino hrane, ker se držijo stare in dobre navade, da čim manj svinjske masti uporabljajo za zabelo. Bučno seme letos daje srednjo količino olja. Liter olja se prodaja po 10.50 Din. Sicer ga pa veliko ne bo za prodajo, ker naši kmetje porabijo olje doma in le imovitejši ga bodo prodajali. — Mlino trgovec Badera je kupil trgovec Klepec Joško iz Beltincev za 150.000 Din. Kakor smo poučeni, je trgovec Bader, ki je dolga leta zalagal naše obrtnike-čevljarje z usnjem, prodal hišo zato, ker hoče v Čakovcu, kjer ima tovarno usnja, še povečati svoj obrat. — Dasi se že po večini srezov v naši banovini odločajo kandidature za volitev poslancev, še naš srez ni storil nič gotovega. Zelo smo radovedni, kdaj bo poskusil srečo pri sedanjih volitvah. Pričakujemo, da bo prišel človek, ki je pri ljudeh priljubljen. Sicer pa bomo o tem še poročali. Ljudje pri nas se držijo precej rezervirano in govorijo zelo malo o politiki.

Beltinci. Dne 25. februarja se je vršil pri nas Matijev sejem. Prignane je bilo lepo število lepe in dobre goveje živine, toda večinoma so se kmetje vračali domov z živino vred, ker je bilo zelo malo povpraševanja po živini. Pač znamenje časa!

Selekcijska društva. Za naše živinorejsko gospodarstvo so selekcijska društva res velikega pomena, kajti naši proizvođači imajo po drugih državah veliko konkurenco in zato smo primorani oddajati le najboljše pridelke, doma nam pa ostane le slab material, ki nima cene. To se opaža zlasti še pri živinoreji. Veliko nam nagaja pri tem še ta ali ona nesreča, zato ni čudno, če ta ali oni kmet zleze v dolgove. Če torej hočemo res povzdigniti našo živinorejo, ki je glavni vir dohodkov naših

Vzemite cev

pustite, da se več let pretaka po njej čista voda, in na stenah cevi se bo vsebolj nabirala nesnaga, voda bo začela teči počasneje, dokler ji zgoščena nesnaga popolnoma ne zapre poti. Pozabili ste namreč čistiti cev. To velja tudi za vse one organe Vašega telesa, ki služijo za obtok krvi, in se morajo istotako vedno prečistiti, ako hočete, da ostanete zdravi, prav gotovo pa, če so se že pojavile motnje v prebavi, čreveh in ledvicah. Radi tega so baš sedaj aktualna takozvana spomladna zdravljenja z različnimi čaji, kot n. pr. s Planška čajem Bahovec, ki je zaradi zdravilne vrednosti svojih zelišč postal tako popularen ne samo pri nas, marveč tudi daleč preko naših meja.

kmetovalcev, moramo baš tej panogi posvetiti posebno pozornost. Zato je reorganizacija zelo nujna in ustanovitve selekcijskih društev brezpogojna zahteva časa in razmer, da ne bomo zastoj krmili naše živine. Ta tendenca se opaža sedaj povsod in moramo se pohvalno izraziti o delovanju naše kmetijske šole v Rakčanu in o srezkih kmetijskih odborih v tem oziru.

Zelja in zahteva kmečke mladine.

(Piše fant s Prlekije.)

Nisem gosposki človek, ampak preprosti kmečki sin poštenega kmečkega rodu. Delam kakor vsi moji sotrpini od rane zore do poznega mraka. Kaj vse prestane kmet v enem samem letu, koliko znoja prelije, koliko gorja pretrpi, to ve samo Bog. Zdaj nam uniči toča vse pridelke, zdaj nam zopet suša pokvari vso dobro letino. Pa to še ni vse! Dajanje nam tiščijo naš

Naše ceste. Spričo dejstva, da večkrat ne vozi poštini avtobus po naših cestah in tako zastaja redni prenos pošte, smo primorani pripomniti, da naše ceste v več ozirih ne odgovarjajo javnemu prometu. V dobi rekordov in tekmovalnosti moramo gledati v prvi vrsti na to, da se naše ceste v Slovenski Krajini prilagodijo v vsakem letnem času javnemu prometu. Zadosna potreba gramoza za naše ceste naj bi bil ne samo navaden rečni kamen, temveč naj bi se nabavljali granitni kamen, ki v resnici odgovarja našim cestam. Vse premalo paznje se posveča našemu cestnemu prometu. To se vidi iz tega, da sedaj, ko se je raztopil sneg, je cesta na mnogih mestih nesposobna radi udiranja za avtobusni promet. Zato je nujno, da se posveti cestam pažnja, ki bo odgovarjala razmeram in času. Nujna je potreba večjih investicij in temeljitejših del. Zato bi bilo želeli sedaj, ko se bo reševalo vprašanje javnih del, kakor je sklenil gradbeni minister, da se naši javni funkcionarji zavzamejo za naše ceste; s tem se bo odpomoglo z javnim delom našim revežem, na drugi strani pa se bo koristilo obtemu prometu in ugledu države.

Zahtevajte povsod

»Slovenskega gospodarja«!

že itak preveč upognjeni hrbet, povrh pa nas še strašna gospodarska kriza stiska in gnjavi od vseh strani. Vse to smo lažje prenašali, ko smo imeli katoliško prosveto, razna društva, ki so nas bodrila pri delu in tolažila v nesreči. Sedaj pa so ukinjena prosvetna društva, ki so bila temelj krščanske vzgoje naši podeželski mladini. Teh društev nam ne more nihče in nič nadomestiti. JNSsarska gospoda se nam je vsiljevala, delala obljube, storila pa ni za kmeta nič. Kako se nam godi v gospodarskem oziru, vemo vsi, ker omahujemo pod težo bede in stiske. Ko nas je JNSsarska gospoda tako potlačila na tla v gmotnem oziru, nas je še poleg tega v prosvetnem oziru hudo oškodovala. Tako sedaj tavamo okoli v gmotni bedi in v duševni temi. Kdaj bo tega konec? Naša povse upra-

V kroniki se glasi dobesedno takole:

Celi dragi dan je bilo izredno veliko opravka z romarji. Do onemoglosti utrujen, sem se šele proti deseti uri zvečer nekoliko pokrepčal ter se potem podal k počitku. Nekaj časa se silim in res sladko zadremam. Pa le za trenutke. Ravno izpod mojega okna mi udarja na ušesa lep in silno zgovorni moški glas ter vmesno odobravanje: Živijo in bravo klici! Ker konca ni in ni, vstanem, da ugotovim, kaj je. Vidim navaden kramarski štant. Na deski več molitvenikov in veliko podobic, na žnorce pa razobešene različne rožne vence. Okoli štanta je veliko moških, večinoma s cekri na palicah preko ram in s pipami med zobmi. Oči vseh so obrnjene v zgovornega kramarja, moža srednjih let, lepe rasti in govornice, kakor jo slišiš ob Sotli. Vse mogoče reči jim razlaga. Pri-poveduje jim novice resnične ter namišljene. Hvali in priporoča vsem svoje blago in tobak, pa še katero za smeh pove.

Med to množico in čisto tje k prodajalni deski se je prerila zalo oblečena deklina najlepših let. Jo je li gnala radovednost ali želja, da kaj kupi, ne vem. Le to sem spoznal, da pregleduje zdaj to zdaj drugo knji-

žico in se nazadnje prav posebno zagleda v res lep molitvenik z belokostenimi platnicami. Obrača ga sem ter tje in odpre zdaj to zdaj drugo stran. Kramar govori in govori, zraven pa opazuje občudovalko lepe knjižice. Pri primernem sklepu svojih razgovorov z možmi in končanem razpečanju tobaka, pa deklino prav prijazno nagovori in odobrava ter hvali z laskavimi besedami njen fini okus, ker si je zbrala zares najlepši molitvenik in ga kar več iz rok ne izpusti.

»Teško mi bo,« pravi, »ko se bom moral ločiti od njega in ga prepustiti tebi. Pa vseeno ga rad prodam, ker ravno v tvoje roke najbolj sodi.«

Deklina odgovori: »Pa ...?«

Iz zadrege ji hoče pomagati švercar in pravi:

»No, kaj — pa? Denarja ti gotovo ne manjka, ko si tako lepo oblečena, pridna in pobožna si gotovo tudi, ker si se tako zamislila v ravno ta molitvenik. Kaj še sedaj pomišljaš? Zakaj se koj hitro zanj ne odločiš?«

»Križev pot mi je predolg,« mu kratko in nekoliko v zadregi odvrne.

Ravno ta odgovor je bil za kramarja kakor za mlinska kolesa voda,

zagledala kakor krasotica s 25 leti. Gospa je seve privolila radevolje v operacijo, ki je bila koj izvršena. Ko je odstranil lepotilni zdravnik obveze z obraza, je ugotovil, da je uspelo pomlajenje lepo na eni strani in sicer na levi, na desni pa je ostalo vse pri starem. Utis operacije je bil porazen. Jasno liki beli dan so kričala v svet ne samo znamenja staranja, ampak tudi dejstvo, da je bila gospa pri zdravniku pomladitelj. Gospa je zahtevala od zdravnika, naj ji obraz zopet izenači. Tega ni mogel ne na staro grdo plat in na povsena pomlajeno. Celo zadrevo ima sedaj v rokah sodišče. Vse po Duna-

vičena zahteva je torej: Dajte nam nazaj naše katoliške prosvetne organizacije! JNSsariji, prenehajte že vendar enkrat z denunciranjem, z ovajanjem naših ljudi, ki so boljši in poštenejši državljani nego vi! Dajte nam možnost katoliške vzgoje in prosvete, ki nam bo v tolažbo, podporo in pomoč v teh težkih časih!

*

Negova. Na prvo postno nedeljo dne 10. t. m., popoldne ob treh bodo igrali Benediktanci pri nas »Slehernika«, eno najlepših duhovnih iger. Igra je prav primerna kot uvod v sveti postni čas. Vsem, kateri jo bodo šli gledat, bo vzbudil »Slehernika« lepih in spodbudnih misli, po katerih bodo lahko uravnali svoje življenje. Igra nima namena zabavati, marveč dvigati, poglobljati človeško srce. Zato

se igre vsi, ki ste Bogu po volji, gotovo udeležite! Boljši boste šli po predstavi domov.

Vojnik. Naša župnijska knjižica je nabavila lepo število novih knjig. Kakor doslej, bo tudi v bodoče izposojevala knjige vsako nedeljo po deseti maši v društveni sobi v kaplaniji. Prihajajte pridno po knjige, saj z njimi si um bistrimo, srce zlahčimo!

Sv. Peter pod Sv. gorami. Novoustanovljeno društvo »Narodna prosveta« je priredilo pretečeno nedeljo v Kat. prosv. domu svojo prvo dramatično predstavo. Kako velika vrzel je nastala z razpustom bivšega Kat. prosvetnega društva, je bil dokaz nedeljski obisk pri predstavi, ko je občinstvo do zadnjega kotička napolnilo obširno dvorano. Novemu društvu želimo pri njegovem delu za narodov blagor obilo uspehov.

*

Remšnik. Si pač misli kdo od nas: Kaj vi bribovci! Vendar je pa tudi pri nas življenje kakor drugod, posuto s trnjem in rožicami, za nekatere bolj, za druge manj. Do sedaj imamo letos še enako rojstev in umrlj, namreč šest. Zdravi smo še, saj zima nas ni gnjavila, kakor dostikrat druga leta, le sankarji in smuki niso uživali dovolj; komaj je bil sneg za smuk, pa je prismukal jug. Imeli smo par nesreč pri sankanju, tako da se trije zdravijo v bolnišnici. Vozniki so hiteli vpo-
rabljati sanene in sedaj je pomlad blizu. — Za razgledni stolp pri sv. Pankraciju se zdaj začne delo. Dobri naš Prelang že vozi drva, pripravlja kamenje, bo namreč žgal apno, da ga zvozimo k Pankraciju in zidamo. Ja, duh je, ki oživlja, pravi sv. pismo in res dobri duh je vladal do sedaj pri Prelangovi hiši ves ta rod, daj Bog, da tako tudi ostane! Dan za dnevom dobi sosed in tujec v tej hiši do-
brohotno postrežbo. Najbolj dobrodošel je duhovnik. Koliko gospodov je bilo tu ljubeznivo postreženih in kolikokrat, in to ali so prišli sami, ali cela družba izletnikov zraven! Po-

manjkanja ni bilo zaradi tega. Gospodar je sam skromen in štedljiv, da je le mogel po-
streči. Tako je bilo dolga desetletja. Sedaj je gospodar star, a za Pankracija je še vedno navdušen. Ko bi on računal vse vožnje, les, denar in vse, kar je že daroval, bi se mu pač čudno zdelo, kako ogromna svota bi bila. Pa tega neče! Prav, saj ima Gospod, ki bo nje-
gov Plačnik, vse zaznamovano, upamo pač v knjigi življenja. Domačemu dušnemu pastirju kar stavi vprašanje, da je li treba dati me-
cesen na žago za popravo strehe pri Pankraciju. Da, tako dela verna duša, prežeta pravega duha svetopisemskega. Sedaj tudi nje-
m denarja manjka, zato je pa prej marsika-
teri stotak daroval, zaznamovan s tem ali onim imenom, v dobrodelne namene. Bog vse dobri naj bo stoteri Plačnik! Drugi pa, ki ste istotako dobrega duha, pridite k Pankraciju, naglejte se božje narave tostran in onstran naših mej, uživajte lepoto in prostost, ki jo nudijo naše gore! V tem uživanju narave bo-
te pa tudi radi darovali svoj dinar za revno cerkev in za razgledni stolp. Pri nas tudi ni-
so vsi dobrega duha, kakor pri vas ne, zato ne moremo napredovati po želji in možnosti, mnogi uspehi izostanejo, žal tako je življenje, a dober vzgled je najboljši pridigar, je svetil-
nik v tem zamračenem svetu in tako bodo

Oglas je reg. pod S. Br. 23762 od 14. XI. 1934

mnogi mlačni in slabi boljši, da dosežemo vsaj nekaj. Za sedaj želimo razgledni stolp, za pozneje pa nebeški dom.

Razbor pri Slovenjgradcu. Komaj smo ob-
varovali v letošnjem predpustnem času našo župnijo pred volkom. Naposled se je namreč omožila Ladinekova Pepka na Črešnikovo po-
sestvo. Bog daj srečo! — Čas bi bil, da bi se ustanovila tudi pri nas dvorazredna. Pod-
gorje ima 160 učencev in 4 razrede, Šmiklavž 89 učencev in 2 razrede, Razbor pa 113 učen-
cev in samo 1 razred. Pomagamo drugim zi-
dati šole, sami pa gledamo skozi prste. — Pre-
senetila nas je vest, da je nagle smrti umrl v
Podsredi g. dekan Jožef Krohne, ki je prav
vestno in spretno vodil našo župnijo 10 let.
Imamo ga še sedaj v prav dobrem spominu.
Ustanovil nam je bratovščino presv. Srca Jez.
in izobraževalno društvo. Kot izboren živino-
rejec je pripomogel, da se je tudi ustanovila
bikorejska zadruga. Vsem je rad pomagal, kar
in kolikor je mogel. Ker se je vršil isti dan
in isto uro pri nas pogreb Pečolarjevega Ton-
čka, smo se na tem pogrebu tudi spominjali
umrlega gospoda dekana in se je v ta namen
zvonilo vsak dan po eno uro. Na Tončekovem
pogrebu smo kljub krizi nabrali za novo bo-
goslovje v Mariboru 50 Din.

ju se vprašuje: Ali je
zdravnik pred zako-
nom odgovoren za ne-
uspešno pomladitev, ali
ne? Z odgovorom na
ti dve vprašanji bodo
imeli sodniki velike
težave.

Evropa in Amerika po- stajata pretesni!

Znana dva angleška
športnika: avtodirkač
sir Malcolm Campbell
in letalec sir Allan
Cobham, sta odpotova-
la v Srednjo Afriko,
da poiščeta primerno
ravnino za dirkalšče.
Nastopila sta dolgo
pot, ker je postala Ev-
ropa pretesna za div-
je motorne dirke. Av-
tomobili, ki razvijajo
počasno brzino 300 do
400 km na uro, potre-
bujejo dolgo in ravno

Moški stopijo še bliže, ker menda slutijo, da pride
nekaj posebnega in se deklina niti več izmuzniti ne
more.

Švercar začne govoriti. Skraja govori bolj tiho
ter svečano, pa nadaljuje vedno krepkejšo in odloč-
nejšo. Razlaga pravi križev pot, kakor ga gledamo in
opravljamo v cerkvi. Razlaga je lepa in nazorna, da še
zakašljati nihče ne upa. Potem pa pravi s povzdig-
njenim glasom, da so še tudi drugi križevi poti na sve-
tu, da celo med nami in tudi na teh se lahko pri-
kupimo Bogu in nasledimo križ nosečega Jezusa.

»Če imata vzgledna krščanska zakonca kopico
otrok, skrbita in pridno delata od ranega jutra do
pozne noči. Naenkrat se jima naseli v hišo nesreča:
polje slabo obrodi, vinograd opeša, živina slabo stori
in še bolezen zagospodari. Otroci vpijejo venomer:
»Ata, kruha, mama, tako sem lačen«, pa pomagati ne
moreta. Deklina moja, ali ni to križev pot, da se Bogu
usmili?«

Moškim je kar sapa zastajala pri takih besedah
in se jim nehote vsiljuje vzdihljaj: »Res je, prav imaš.«

»Pa pomisli, deklina, ta križev pot v knjigi ti je
predolg! Kaj pa naj reče žena, ki je bila čudno lepo

vzgojena in je vseskozi vzor poštenega slovenskega
dekleta, pa je dobila moža, kateremu ni za delo, ga
ne veseli dom, po oštarijah poseda in zapravlja, doma
pa razsaja, ženo in otroke preklinja ter od hiše na-
ganja. Je pač to strašen križev pot, po katerem naj
hodi, zdihuje in joče, dokler je ne reši blede smrt. Bog
te obvaruj kaj takega, deklina, in zato le rada za Je-
zusom križev pot obiskuj, ogleduj, premišljuj in moli
pobožno, če bi še bil tako dolg!«

Moški so še bolj utihnili, počasneje kadili in se
delali, kakor bi hoteli oditi.

Kramar jih je ponovno priklenil k svoji stojnici,
ko jim je začel razlagati nov križev pot, in sicer o po-
štenem mladeniču, na katerega je bila ponosna oče-
tova hiša, cela vas in so po župniji vedeli o njem le
dobre reči govoriti. Moral je prevzeti dobro urejeno
posestvo in si izbrati življensko družico, da mu po-
maga gospodariti ter prenašati težave, skrbi in dela.
Po veseli gostiji je spoznal, da si ni zbral prave, da
se le lepo oblači, kakor ti, deklina. Se ne briga veliko
za gospodinjstvo, nima snage ne v hiši in ne v ku-
hinji. Otroke zanemarija in še kaj poštenega na mizo
postaviti ne zna. Posnema samo ono žensko, o kateri

vičena zahteva je torej: Dajte nam nazaj naše katoliške prosvetne organizacije! JNSsariji, prenehajte že vendar enkrat z denunciranjem, z ovajanjem naših ljudi, ki so boljši in poštenjši državljani nego vi! Dajte nam možnost katoliške vzgoje in prosvete, ki nam bo v tolažbo, podporo in pomoč v teh težkih časih!

*

Negova. Na prvo postno nedeljo dne 10. t. m., popoldne ob treh bodo igrali Benediktanci pri nas »Slehernika«, eno najlepših duhovnih iger. Igra je prav primerna kot uvod v sveti postni čas. Vsem, kateri jo bodo šli gledat, bo vzbudil »Slehernika« lepih in spodbudnih misli, po katerih bodo lahko uravnali svoje življenje. Igra nima namena zabavati, marveč dvigati, poglobljati človeško srce. Zato

se igre vsi, ki ste Bogu po volji, gotovo udeležite! Boljši boste šli po predstavi domov.

Vojnik. Naša župnijska knjižica je nabavila lepo število novih knjig. Kakor doslej, bo tudi v bodoče izposojevala knjige vsako nedeljo po deseti maši v društveni sobi v kaplaniji. Prihajajte pridno po knjige, saj z njimi si um bistrimo, srce zlahčimo!

Sv. Peter pod Sv. gorami. Novoustanovljeno društvo »Narodna prosveta« je priredilo pretečeno nedeljo v Kat. prosv. domu svojo prvo dramatično predstavo. Kako velika vrzel je nastala z razpustom bivšega Kat. prosvetnega društva, je bil dokaz nedeljski obisk pri predstavi, ko je občinstvo do zadnjega kotička napolnilo obširno dvorano. Novemu društvu želimo pri njegovem delu za narodov blagor obilo uspehov.

*

Oglas je reg. pod S. Br. 23762 od 14. XI. 1934

Remšnik. Si pač misli kdo od nas: Kaj vi bribovci! Vendar je pa tudi pri nas življenje kakor drugod, posuto s trnjem in rožicami, za nekatere bolj, za druge manj. Do sedaj imamo letos še enako rojstev in umrlj, namreč šest. Zdravi smo še, saj zima nas ni gnjavila, kakor dostikrat druga leta, le sankarji in smuki niso uživali dovolj; komaj je bil sneg za smuk, pa je prismukal jug. Imeli smo par nesreč pri sankanju, tako da se trije zdravijo v bolnišnici. Vozniki so hiteli vpo-
rabljati sanene in sedaj je pomlad blizu. — Za razgledni stolp pri sv. Pankraciju se zdaj začne delo. Dobri naš Prelang že vozi drva, pripravlja kamenje, bo namreč žgal apno, da ga zvozimo k Pankraciju in zidamo. Ja, duh je, ki oživlja, pravi sv. pismo in res dobri duh je vladal do sedaj pri Prelangovi hiši ves ta rod, daj Bog, da tako tudi ostane! Dan za dnevom dobi sosed in tujec v tej hiši do-
brohotno postrežbo. Najbolj dobrodošel je duhovnik. Koliko gospodov je bilo tu ljubeznivo postreženih in kolikokrat, in to ali so prišli sami, ali cela družba izletnikov zraven! Po-

manjkanja ni bilo zaradi tega. Gospodar je sam skromen in štedljiv, da je le mogel po-
streči. Tako je bilo dolga desetletja. Sedaj je gospodar star, a za Pankracija je še vedno navdušen. Ko bi on računal vse vožnje, les, denar in vse, kar je že daroval, bi se mu pač čudno zdelo, kako ogromna svota bi bila. Pa tega neče! Prav, saj ima Gospod, ki bo nje-
gov Plačnik, vse zaznamovano, upamo pač v knjigi življenja. Domačemu dušnemu pastirju kar stavi vprašanje, da je li treba dati me-
cesen na žago za popravo strehe pri Pankraciju. Da, tako dela verna duša, prežeta pra-
vega duha svetopisemskega. Sedaj tudi nje-
m denarja manjka, zato je pa prej marsika-
teri stotak daroval, zaznamovan s tem ali onim imenom, v dobrodelne namene. Bog vse¹
dobri naj bo stoteri Plačnik! Drugi pa, ki ste²
istotako dobrega duha, pridite k Pankraciju,
nagajte se božje narave tostran in onstran³
naših mej, uživajte lepoto in prostost, ki jo⁴
nudijo naše gore! V tem uživanju narave bo-⁵
te pa tudi radi darovali svoj dinar za revno⁶
cerkev in za razgledni stolp. Pri nas tudi ni-⁷
so vsi dobrega duha, kakor pri vas ne, zato⁸
ne moremo napredovati po želji in možnosti,⁹
mnogi uspehi izostanejo, žal tako je življenje,¹⁰
a dober vzgled je najboljši pridigar, je svetil-¹¹
nik v tem zamračenem svetu in tako bodo

mnogi mlačni in slabi boljši, da dosežemo vsaj nekaj. Za sedaj želimo razgledni stolp, za pozneje pa nebeški dom.

Razbor pri Slovenjgradcu. Komaj smo ob-
varovali v letošnjem predpustnem času našo¹
župnijo pred volkom. Naposled se je namreč²
omogućila Ladinekova Pepka na Črešnikovo po-³
sestvo. Bog daj srečo! — Čas bi bil, da bi se⁴
ustanovila tudi pri nas dvorazredna. Pod-⁵
gorje ima 160 učencev in 4 razrede, Šmiklavž⁶
89 učencev in 2 razrede, Razbor pa 113 učen-⁷
cev in samo 1 razred. Pomagamo drugim zi-⁸
dati šole, sami pa gledamo skozi prste. — Pre-⁹
senetila nas je vest, da je nagle smrti umrl v¹⁰
Podsredi g. dekan Jožef Krohne, ki je prav¹¹
vestno in spretno vodil našo župnijo 10 let.
Imamo ga še sedaj v prav dobrem spominu.
Ustanovil nam je bratovščino presv. Srca Jez.
in izobraževalno društvo. Kot izboren živino-
rejec je pripomogel, da se je tudi ustanovila
bikorejska zadruga. Vsem je rad pomagal, kar
in kolikor je mogel. Ker se je vršil isti dan
in isto uro pri nas pogreb Pečolarjevega Ton-
čka, smo se na tem pogrebu tudi spominjali
umrlega gospoda dekana in se je v ta namen
zvonilo vsak dan po eno uro. Na Tončekovem
pogrebu smo kljub krizi nabrali za novo bo-
goslovje v Mariboru 50 Din.

ju se vprašuje: Ali je¹
zdravnik pred zak-²
onom odgovoren za ne-³
uspešno pomladitev, ali⁴
ne? Z odgovorom na⁵
ti dve vprašanji bodo⁶
imeli sodniki velike⁷
težave.

Evropa in Amerika po- stajata pretesni!

Znana dva angleška¹
športnika: avtodirkač²
sir Malkolm Campbell³
in letalec sir Allan⁴
Cobham, sta odpotova-⁵
la v Srednjo Afriko,⁶
da poiščeta primerno⁷
ravnino za dirkalšče.⁸
Nastopila sta dolgo⁹
pot, ker je postala Ev-¹⁰
ropa pretesna za div-¹¹
je motorne dirke. Av-¹²
tomobili, ki razvijajo¹³
počasno brzino 300 do¹⁴
400 km na uro, potre-¹⁵
bujejo dolgo in ravno

Moški stopijo še bliže, ker menda slutijo, da pride¹
nekaj posebnega in se deklina niti več izmuzniti ne²
more.

Švercar začne govoriti. Skraja govori bolj tiho¹
ter svečano, pa nadaljuje vedno krepkejšo in odloč-²
nejšo. Razlaga pravi križev pot, kakor ga gledamo in³
opravljamo v cerkvi. Razlaga je lepa in nazorna, da še⁴
zakašljati nihče ne upa. Potem pa pravi s povzdig-⁵
njenim glasom, da so še tudi drugi križevi poti na sve-⁶
tu, da celo med nami in tudi na teh se lahko pri-⁷
kupimo Bogu in nasledimo križ nosečega Jezusa.

»Če imata vzgledna krščanska zakonca kopico¹
otrok, skrbita in pridno delata od ranega jutra do²
pozne noči. Naenkrat se jima naseli v hišo nesreča:³
polje slabo obrodi, vinograd opeša, živina slabo stori⁴
in še bolezen zagospodari. Otroci vpijejo venomer:⁵
»Ata, kruha, mama, tako sem lačen«, pa pomagati ne⁶
moreta. Deklina moja, ali ni to križev pot, da se Bogu⁷
usmili?«

Moškim je kar sapa zastajala pri takih besedah¹
in se jim nehote vsiljuje vzdihljaj: »Res je, prav imaš.«

»Pa pomisli, deklina, ta križev pot v knjigi ti je¹
predolg! Kaj pa naj reče žena, ki je bila čudno lepo

vzgojena in je vseskozi vzor poštenega slovenskega¹
dekleta, pa je dobila moža, kateremu ni za delo, ga²
ne veseli dom, po oštarijah poseda in zapravlja, doma³
pa razsaja, ženo in otroke preklinja ter od hiše na-⁴
ganja. Je pač to strašen križev pot, po katerem naj⁵
hodi, zdihuje in joče, dokler je ne reši blede smrt. Bog⁶
te obvaruj kaj takega, deklina, in zato le rada za Je-⁷
zusom križev pot obiskuj, ogleduj, premišljuj in moli⁸
pobožno, če bi še bil tako dolg!«

Moški so še bolj utihnili, počasneje kadili in se¹
delali, kakor bi hoteli oditi.

Kramar jih je ponovno priklenil k svoji stojnici,¹
ko jim je začel razlagati nov križev pot, in sicer o po-²
štenem mladeniču, na katerega je bila ponosna oče-³
tova hiša, cela vas in so po župniji vedeli o njem le⁴
dobre reči govoriti. Moral je prevzeti dobro urejeno⁵
posestvo in si izbrati življensko družico, da mu po-⁶
maga gospodariti ter prenašati težave, skrbi in dela.⁷
Po veseli gostiji je spoznal, da si ni zbral prave, da⁸
se le lepo oblači, kakor ti, deklina. Se ne briga veliko⁹
za gospodinjstvo, nima snage ne v hiši in ne v ku-¹⁰
hinji. Otroke zanemarija in še kaj poštenega na mizo¹¹
postaviti ne zna. Posnema samo ono žensko, o kateri

Podgorje. »Ivan, vzemi Trezo, boš pa zmiraj »trezne«, in meni tudi ne bo treba na pust boba jesti, so rekli gospod Visočnikovemu Ivanu. Pa se je nasmejal in odšel. Dober fant si, iz ugledne hiše, rab's tudi dobro gospodirjo, si je mislil gospod. Ivan pa je hodil večkrat vprašat Kolarjevo Treziko, če bi ga hotela za moža. In v skrbeh, ali bo ali ne bo, bi gotovo večkrat utrgal marjetico, če bi cvetela, in trgal peresa: bo, ne bo, bo, ne bo... Tako pa je najbrž gotovo ni, skrivaj je tipal po knoflih svoje suknje: bo, ne bo, bo, ne bo, in končno ni odločil knof, ampak Terezika, ki je rekla: bo! V ponedeljek dne 25. februarja je to javno pred oltarjem izpovedala in Ivanu se je odvalil kamen od srca. Iz Marijinega vrta je odtrgal rožo, da jo presadi na svoj dom. Pridna in vzgledna družbenica je bila Terezika. V nedeljo prej so darovale tovarišice sv. obhajilo za njo, pač najlepše poročno darilo! Popoldan pa so se na njenem domu poslovile o nje. Krasne poslovilne pesmi in lepe besede, ki jih je govorila prednica, so izvabile solze nevesti in vsem drugim. Naj jo blagoslovi Devica Marija z ljubim Sinom!

Laznica pri Limbušu. Otožno je zaklenkal zvonček v limbuški farni cerkvi, s katerim se je vsem faranom naznanila žalostna vest, da je zopet eni osebi jenjalo biti srce. To je bil gospod Andrej Halbwidl, čislani gostilničar in posestnik na Laznici pri Limbušu, ki je komaj 47 let star dne 21. februarja t. l. zapustil našo solzno dolino. Bolehal je že dalje časa na jetrih, h kateri boleznj se je v zadnjem času še pridružila pljučnica, ki je kljub postrvovalnemu zdravniškemu prizadevanju zahtevala žrtve. Pokojnik se je rodil v Untermarkersdorfu pri Oberholabrunnu na Nižjem Avstrijskem. Prišel je v Maribor, kjer je bil hotelir. Bil je zelo priljubljen. Njegovo usmiljeno in dobrohotno srce je bilo splošno znano po Mariboru in daleč naokoli, osobito pri ubogih, katerim je bil v pravem pomenu besede krušni oče. Ko je vsled gospodarske krize zapustil Maribor, se je preselil na svoje posestvo na Laznici pri Limbušu, kjer je priredil lepe in udobne gostilničarske prostore. Naravnost veličasten je bil njegov pogreb na farno pokopališče v Limbušu, katerega so se udeležili poleg obilice župljanov tudi mnogoštevilni njegovi prij-

Naročajte naše liste, ki jih tiska Tiskarna sv. Cirila:

»Slovenski gospodar«
»Naš dom«
»Nedelja«
»Glasnik presvetega Srca Jezusovega«
»Rafael«.

telji, zlasti gostilničarji in znanci iz Maribora in okolice, ter v obilnem številu športniki kolesarji iz Maribora in ognjegasnega društva. Andrej, počivaj v miru in nebeška luč naj Ti sveti!

Kamnica pri Mariboru. Letošnji predpust smo mi Kamničani na iskrem konjičku. Tako nam pravijo celo sosednji farani. Dozdaj je stalo pred oltarjem kar devet ženinov, seveda vsak s svojo nevesto. Mogoče si priporimo rekord. Vrli mladenič Ferdo Kajzer, ud Apostolstva mož in fantov, si je izbral za nevesto sebi primerno mladenko, dolgoletno cerkveno pevko ter voditeljico deklet-družbenic Alojzijo Modrič s Siemena pri Selu. Bog živi mladi par!

Pobrežje pri Mariboru. V ponedeljek dne 25. februarja zvečer je prenehal trpeti vzorni fant Ivan Šmirmaul, posestniški sin na Pobrežju. Kdor ga je še lani videl pri njegovem delu, ni mogel iriti misliti, da je že zapisan smrti. Poprej čvrst in zdrav, je začel v jeseni naglo hirati. Boleti ga je začela noga in vsaka človeška pomoč je bilaastonj. Vedno hujše so postajale bolečine na nogi, vedno bolj je venelo njegovo mlado telo. Neusmiljena bolezen ga je prač par meseci položila na bolniško postelj, iz katere ni več vstal. Z veliko portpežljivostjo je prenašala svoje mučeniško trpljenje in trikrat pokrepčan s sv. popotnico je dne 25. februarja zapustil to solzno dolino v cvetu mladosti, 18 let star. Dragi Ivan, počivaj v miru božjem!

St. Peter pri Mariboru. Navzlic hudi gospodarski krizi, pa se še vendar možimo in zesimo. Metava je dala ta predpust največ ženinov in nevest. Slabo pa je odrezala Trčova in bodo menda le mogli zopet »ploha« vleči. Pa kaj čemo, če pa so očetje tako trdi, kadar bi trebalo kaj šteji, ženini pa samo z nevestami niso zadovoljni in bi radi le nekaj cvenka. Trčavec Matevž si je šel po nevesto kar k so-

sedu, pa si je zbral Toplakovo Marjetico. No, saj pa je gospodinjo tudi rabil, kajti mati so venomer pravili, da so že za nič. Pa na gostiji so se še vendar parkrat kakor kakšna mlada zasuknili. Pa tudi Toplakova Zalika je rekla, da noče biti več sama. Če sestra, zakaj pa jaz ne. In ker so oče kovač, je rekla, kovača hočem! Pa ga je dobila, močnega kot Goljata, ki očetu že zdaj pomaga. Doma pa je iz sosedne Zimice, Plavec Alojz pa se piše. Ferik Štefanija si je poiskala ženina tudi v Zimici. Čevljar naj bo, je rekla, in ga je tudi dobila in sicer Čučko Franca. No pa Črnkove Trezike tudi ne smem pozabiti. Saj je dobila najboljšega, kakor so oče starešina povdarili, da bi še ga pri belem dnevu s svetilko težko našel. Da se pa oče starešina ne bodo varali, zato pa naj le skrbi Horvatov Franček. Čisto umestno je še, če še opozorimo novoporočence, zlasti one, ki bodo imeli še starše na prežitku, da naj ne pozabijo, da še zanje vedno velja četrta božja zapoved. S kakšno mero boste merili svojim staršem, s takšno mero vam bodo povračevali Vaši otroci. In nič ni lepšega, kakor če vlada med starimi in mladimi lepa zastopnost in mir.

Grušova. V ponedeljek po Matejevem se je poročil Horvat Franc, posestnik iz Grušove, s Črnko Terezijo, kmetko hčerko iz Nebove. Drugi dan pa je bila sv. maša v kapelici M. B. na Metavskem hričku, kamor je bil oče starešina povabil mladi par in vse svate. Ženin je eden izmed redkih slovenskih fantov, ki so svojo fantovsko dobo res lepo dokončali. Naš ženin je bil svojčas načelnik Orla, odbornik in blagajnik bivšega prosvetnega društva »Skala« in nazadnje predsednik fantovske KA. Vnet in postrvovalen društveni delavec je bil vselej in povsod, kjer je bilo treba zaorati brazdo krščanske prosvete. Nevesta pa je bila ves čas pridna Marijina družbenica ter so se njene sestre tudi lepo poslovile pred cerkvijo od svoje bivše tovarišice. Naj jima bo tudi v zakonskem stanu usojeno, da nadaljujeta v lepi slogi, sreči in blagostanju delo, ki je namenjeno vsakemu skrbnemu in dobremu gospodarju in gospodinji in da bo solnce zakonske sreče vedno ogrevalo njun prijeten dom v Grušovi pri Sv. Petru niže Maribora.

pojemo tolikokrat: »Rada čičkala, rada papkala, rada v senci ajčkalala«

»Kaj pa rečeš k temu, deklina? Ni li to pravi križev pot, ki ga naj nosi nesrečni mož s tako družico do hladnega groba?«

Moške to razvname tako, da si popravijo cekre na palicah, srpo gledajo na deklino ter pritrujejo govorniku: »Res je tako! Prav imaš!«

Deklina gleda v najhujši zadregi v tla in se skuša odstraniti, pa se ne more preriti iz preveč strnjenega oklepa moških. Švercar jo miri in tolaži, rekoč:

»Jaz te poznam in vem, da imaš dobro srce. Prave resnobe se še nisi naučila in ti še manjka marsikaj, da boš postala dobra žena. Najboljši pripomoček za to ti bo križev pot, na katerem spoznaš dolgo in strašno trpljenje Kristusovo in se naučiš potrpljenja, prenašanja, ljube ponižnosti in vztrajnega dela, kar je neobhodno potrebno za zakonsko življenje. In glej, ravno v tej knjigi se nahaja tak križev pot, o katerem si rekla - naglici ter nepremišljeno, da ti je predolg. Zdaj, ko si slišala, kako dolg je križev pot različnih ljudi, pa ti menda ta križev pot že ne bo več predolg. Ker ti želim srečo, sem nalašč za

te to knjižico tako lepo kosteno povezal, da bi jo človek le gledal, z veseljem kupil in nesel s ponosom domov ter z njo v roki opravil premnogokrat pravi križev pot. Težko se ločim od nje, pa tebi jo le prodam za malenkosten denar, ker ljubim tvojo dušo in jo osrečiti želim.«

Kaj je storila deklina po tolikih vzgledih o križevem potu v življenju, si lahko mislite. Kupila je molitvenik, šnofanca ter čikanca, možje so jo pustili od stojnice, posedli v bližini zgovornega tobakarskega kramarja in večerjali, kar je pač kateri prinesel seboj v cekru.

Tako svetogorska kronika. Sličnih švercarskih pridigarjev je bilo mnogo po obeh straneh Sotle. Nastopali so ter dobro zaslužili po vseh količkah znanih božjih potih. Romarji so jim bili naklonjeni, so se čudili ljudski zgovornosti ter pretkanosti in so prav radi kupovali od njih spominke in tobak.

*

(Dalje sledi.)

Širite „Slov. gospodarja“!

progo. Obrati v polnem diru bi stali vozača življenje. Posamezna kopališča v bogati Kaliforniji so dogradila jako dolge dirkalne proge ob morski obali. A postale so prekratke, ker vedno narašča besna hitrost dirkalnih vozil. L. 1931 se je na ta način ponesrečil v Dayton-Beechu vozač Lackart. Vrglo ga je iz prekuženega vozila in je najbrž umrl za srčno kapjo že v zraku, preden ga je zavihtelo ob tla. Campbell išče pripravo progo sredi puščave Kalahari, ki jo bo prepotoval v ta namen od reke Zambezi do Transvaala.